

JASINDA WILDEROVÁ

*Chata
pri jazere*

ikAR

*Miesto,
kde má láska druhú šancu*

JASINDA
WILDEROVÁ

*Chata
pri jazere*

Preložila Beata Horná

IKAR

Jasinda Wilder
THE CABIN

Copyright © 2020 by Jasinda Wilder
Translation © 2022 by Beata Horná
Cover design © Soňa Šedivá
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8490-6

PRVÁ ČASŤ
IKAROVA LÁSKA

1

~

DOHODA O MLČANLIVOSTI

„V poriadku, pán Bell. Všetko je nastavené.“

Zo zdravotnej sestry vyžaruje tá zvláštna, jedinečná kombinácia strohej výkonnosti a zenovej láskavosti, s akou sa človek môže stretnúť len na onkologickom oddelení. Ešte raz mi skontroluje infúziu, ktorú mám zapichnutú v ľavom predlaktí a prichytenú sivou náplastou. Jej oči sú hnedé, odtieňom mi pripomínajú sršť čokoládového labradora. Je milá a starostlivá, ale pod maskou opatrovateľskej láskavosti sa skrýva chladný odstup niekoho, kto má v náplni práce sledovať, ako ľudia umierajú.

„Potrvá asi dve hodiny, kým vám to všetko vykvapká, a potom si vás ešte chvíľu necháme na pozorovaní...“

„Viem,“ preruším ju. Zdvihnem veko na notebooku. „Už som to zopárkrát absolvoval.“

Usmeje sa. „Samozrejme, pán Bell. Ak by ste niečo potrebovali, stačí zazvoniť.“

Na okamih zaváham a potom poviem: „Vlastne by som o niečom vedel.“ Pozriem sa na záves, ktorý nie je celkom zatiahnutý.

Zachytí môj pohľad a dotiahne ho. Kovové krúžky na tyči zacvendžia. „Čo pre vás môžem urobiť, pán Bell?“

Siahnem do tašky, ktorá leží na podlahe vedľa tohto monštruózneho kresla – prapodivného ležadla, ktoré nie je celkom pohovkou ani zdravotníckou pomôckou, ale niečím medzi tým. Je vyrobené z pogumovaného plastu či vinyly, ktorý vŕzga už pri najmenšom pohybe. A navyše je pritvrde a priveľmi zvislé na to, aby ste sa v ňom cítili pohodlne. Lenže keď ho sklopíte a zdvihnete opierku na nohy, dostanete sa do takmer vodorovnej polohy, v ktorej musíte neprirodzene odolávať zemskej príťažlivosti.

To kreslo ma rozčuľuje, neznášam ho rovnako ako toto oddelenie, infúzie a celý tento morbidny cirkus.

V taške mám tenkú hnedú obálku. Na štítok som napísal čiernou fixkou veľkými úhľadnými písmenami: DOHODA O MLČANLIVOSTI. Vytiahnem z nej jediný hárok papiera, na ktorom sú tri krátke odseky. Tri paragrafy, jednoduché riadkovanie a strohý právnický jazyk na oficiálnom, hrozivo pôsobiacom hlavičkovom papieri, ktorý mi pripravil môj advokát. Podám ho sestričke. Z menovky pripnutej na jej bledozelenej uniforme sa dozviem, že je to Tiffany Snellová, certifikovaná onkologická zdravotná sestra.

„Toto je dohoda o mlčanlivosti.“

Nechápavo sa zamračí. „Aha.“

Hovorím ticho, nie celkom šeptom, ale tak, aby to počula len ona. „Ako ste si iste všimli, som tu sám.“

„Áno. Práve preto si vás tu nechávame tak dlho na pozorovanie.“

„Viem.“

Siahnem do tašky a vytiahnem z nej pero – je to pekné pero, masívne, kovové, s mojím menom na boku: Adrian Bell, a s mojím logom: erb a môj monogram. To logo pozná množstvo ľudí; je na titulnej stránke mojich kníh, na mojej webovej stránke a aj animované za poriadne prachy ako logo produkčnej spoločnosti počas úvodných titulkov, keď sledujete film natočený podľa mojich kníh. Poklepem ním po dohode a podám jej ho.

„Píše sa tu, že nesmiete nikomu prezradiť, že som tu bol, a už vôbec nie prečo. Platím v hotovosti, takže poisťovňa nemá o mojom pobyte u vás nijaký záznam.“

Prečíta si dohodu a opäť sa zachmúri. „Môžem sa spýtať, prečo je to tajné?“

„Mám na to svoje dôvody,“ vyhlásim. „Ak bude počas tejto infúzie potrebné ešte niečo riešiť, chcel by som, aby ste to urobili vy vrátane následného pozorovania a prepustenia z nemocnice. Jasné? Stačí, ak tento papier podpíše len jedna osoba.“ Opäť poklepem po dohode.

„A čo ak to nepodpíšem?“ Nemyslí to útočne, len kladie jednoduchú otázku.

Usmejem sa. „Tiffany... slečna Snellová. Naozaj vám to musím vysvetľovať? Dobre viete, kto som. Nechcem, aby sa to dostalo von. To je všetko. Chránim svoje súkromie.“

Jemne vydýchne – nie je to povzdych, skôr hlboké zamyslenie. „A čo vaša žena? Prečo tu nie je s vami?“

Pri tej otázke sa musím veľmi ovládať, aby som si na tvári udržal neutrálny výraz. „Ľutujem, ale na toto vám neodpoviem, slečna Snellová. Mohli by ste tú dohodu jednoducho podpísať, prosím? Veď predsa o nič nejde. Pre vás to znamená len toľko, že nikomu nepoviete, že som tu bol.“

Keď sa vás na to kolegovia spýtajú, jednoducho povieť, že o tom nemôžete hovoriť. Nemusíte im nič vysvetľovať, stačí povedať, že o tom nemôžete hovoriť. To je všetko.“ Odmlčím sa a opäť sa usmejem. „Pomohlo by vám vedomie, že tejto nemocnici každoročne štedro prispievam?“

Mykne plecóm. „Ani nie. Som len zdravotná sestra.“ Opäť sa zamyslí a vzdychne si. „Dobre, pán Bell. Podpíšem tú vašu dohodu, ale nebudem pred vami skrývať, čo si o tom myslím. Podľa mňa od vás nie je fér, že to tajíte.“ V jej hnedých očiach sa na okamih objaví smútok, ktorý zvyčajne skrýva. „Videla som vašu kartu. To, s čím bojujete, nie je... nemá...“

„Nemám veľkú šancu na prežitie,“ dokončím za ňu. „Viem.“

„A tajiť to pred manželkou, pán Bell...“

„Adrian.“

„Adrian. Naozaj to nie je od vás fér, ani trochu. Neprekazujete jej tým nijakú láskavosť. Samozrejme, o vašom manželstve nič neviem, ale ak vás miluje...“

Zhlboka si vzdychnem a preruším ju. „Miluje ma, Tiffany. Viac, ako si zaslúžim. Viac... možno viac, ako je zdravé.“

„Tak potom prečo...“

„Mám svoje dôvody,“ zopakujem. Už sa neusmievam. Mračím sa spôsobom, ktorý naznačuje, že v tomto rozhovore už nechcem pokračovať. „Viem, že to nie odo mňa fér. Verte mi, že si to uvedomujem. Ale fér nie je ani to, že mám túto chorobu. Že som tu. Nie je fér, že za túto liečbu platím toľko peňazí. Koľko vecí vo vašom živote nie je fér, Tiffany? Stavím sa, že množstvo. Spravodlivosť je len mýtus. Spravodlivosť neexistuje.“

Zahľadí sa mi priamo do očí, vezme si odo mňa pero a rýchlym, typicky lekársnym nečitateľným rukopisom podpíše dohodu o mlčanlivosti. Pridá aj dátum a vracia mi pero.

„Pokoju si ho nechajte.“

Na perách sa jej objaví nepatrný úsmev. „Prečítala som všetky vaše knihy, pán Bell. Veľmi sa mi páčili. Vďaka nim mám pocit, že môžem opäť veriť v lásku.“ Zamáva perom. „Vďaka.“

„Ak by ste tu náhodou nejakú mali, s radosťou vám ju podpíšem.“

Zahryzne si do pery. „Náhodou mám.“

„Prineste ju, keď ma prídete skontrolovať.“

Prikývne a pero si zavesí na včkovú výstrih uniformy. Opäť sa na mňa milo usmeje a odíde.

Ako vravievala moja mama, na med sa chytí viac múch ako na ocot.

Zapnem notebook a zadám heslo. Je tu wi-fi, takže si môžem skontrolovať e-maily, ale neurobím to. Wi-fi vypnem, aby ma nevyrušovalo pípanie e-mailov, vytiahnem z tašky bezdrôtové slúchadlá a cez telefón si pustím Rostropoviča.

Otvorím rukopis. Zavriem oči, zhlboka sa nadýchnem, zadržím dych a pomaly vydýchnem. Zopakujem to ešte štyrikrát. Mentálne od seba odožením hmlu chemoterapie, odpútam sa od pálenia v mieste vpichu infúzie, neustáleho pípania prístrojov signalizujúcich, že vrečko je prázdne, občasného hlásenia v reproduktoroch, škripotu gumených podrážok na podlahe a šumu tlmených rozhovorov.

Od všetkého vonkajšieho sa odstrihnem a napojím sa na tok vlastných myšlienok.

Je tam, pod povrchom, a vždy tam bol. Ako povedal Louis L'Amour, pokojne môžem sedieť hoci aj uprostred Sunset Boulevardu s písacím strojom na kolenách, no keď sa na ten tok napojím, nebudem vnímať nič okrem slov na stránke.

Lenže s príbehom, na ktorom teraz pracujem, je to zložitejšie. Aby som sa doň pohrúžil, vyžaduje si to viac úsilia, viac relaxačných techník. Musím nájsť tú správnu rovnováhu, napojiť sa na tie správne emócie, ale pritom zostať objektívnym rozprávačom.

Táto kniha je osobná. Viac než hociktorá iná kniha, ktorú som za svoju kariéru napísal. Táto kniha... potrebuje viac zo mňa.

A musím ju napísať správne.

Píšem ju len pre jediného čitateľa. Vlastne pre dvoch. Ale v skutočnosti len pre jedného. Pre ňu.

Pre moju lásku. Pre moju Nadiu.

2

JEDNOTKA INTENZÍVNEJ STAROSTLIVOSTI

„Dáme mu adrenalín... Aký má krvný tlak?“

„Osemdesiat na päťdesiat a klesá.“

„Aké lieky berie?“

„Záchranári vravia, že jeho príbuzní nevedia po anglicky a jeho lekárske záznamy sme nikde nenašli, takže nevieme.“ Ešte raz skontrolujem kartu, ale nie je tam nič, čo by nám mohlo pomôcť.

Pacienta Luisa Hermana, muža okolo štyridsiatky, priviezli pred pár dňami na urgentný príjem potom, ako utrpel infarkt, z ktorého sa teraz zotavuje na jiske, kde pracujem... a teraz upadol do anafylaktického šoku. Nehovorí po anglicky, nie je poistený, nemáme k dispozícii jeho zdravotné záznamy... Je v bezvedomí a nereaguje.

V miestnosti so mnou je aj doktor Wilson, lekár, ktorý má službu, a dve ďalšie zdravotné sestry – Lydia a Sally. Všetci robíme, čo je v našich silách, aby sme pacienta udržali pri živote. Podarí sa nám stabilizovať ho a teraz musíme zistiť príčinu. Kontrolujeme lieky, ktoré dostával počas operácie a počas rekonvalescencie, a usilujeme sa

zistiť, či užíva ešte nejaké iné, ktoré mohli ten anafylaktický šok spôsobiť. Medzitým doktora Wilsona odvolajú do inej izby a mne hodinky signalizujú, že je čas skontrolovať pána Renfroa v izbe číslo 213. Ten musí každú hodinu vstať z postele a poprechádzať sa. Potom pôjdem za pani Lasseterovou do izby číslo 215 – potrebuje ďalšiu dávku liekov proti bolesti, aby netrpela... a kým obídem všetkých pacientov, podám im lieky, obrátim ich, skontrolujem ich životné funkcie a odškrtnem si všetky položky na zozname, mala by som mať už hodinu po službe, ale najmenej ďalšiu hodinu mi bude trvať, kým všetko dokončím. V službe som od šiestej ráno, nestihla som sa naobedovať, pretože pán Hermano mal anafylaktický šok, a kým som sa venovala pánovi Renfrovi, ďalší pacient v izbe číslo 219 sa s krikom prebral z kómy...

Konečne si vyznačím čas odchodu. Oblečiem si mikiinu, prevesím kabelku cez plece, zamávam doktorovi Wilsonovi, Sally a ostatným kolegom na pozdrav a zamierim k výťahu. Kým naň čakám, začujem za sebou kroky.

„Nadia,“ osloví ma doktor Wilson.

Otvoria sa výťahové dvere. Ešte než nastúpim, viem, čo sa mi doktor Wilson chystá oznámiť. Nechcem sa otočiť, jednoducho nechcem. Napriek tomu to urobím. Doktor Wilson má na tvári napätý výraz.

„Pán Hermano?“

Prikývne a ja premýšľam, či jeho briadka nie je belšia, než bola ráno. „Kým ste boli pri pani Lasseterovej, zlyhalo mu srdce.“

„Prečo ste ma nezavolali?“

„Nebol na to čas. Asi sa uvoľnil koronárny stent, neviem. Keď som k nemu prišiel, už bol mŕtvy. Len som chcel, aby ste to vedeli.“

„Vďaka.“

„Za dnešný deň si zaslúžite pochvalu, Nadia.“ Na okamih zaváha.

„Prečo?“

„Odslúžili ste dvojitú zmenu.“

„Áno.“

„A aj včera.“

„Áno.“

„A zajtra máte napísanú ďalšiu.“

„Adrian je mimo mesta,“ myknem plecami. „Radšej som v práci ako sama doma.“

„Chápem, ale... potrebujem, aby ste boli absolútne fit. Ste moja najlepšia sestra, a ak vyhoríte, som hotový. Kto vás nahradí? Lydia? Sally?“

Obaja dobre vieme, že Lydia ani Sally nie sú na prácu na jednotke intenzívnej starostlivosti stvorené, aspoň nie nadhlo. Obidve sú vynikajúce zdravotné sestry, ale Lydia patrí skôr na pôrodnické oddelenie a Sally je na túto prácu priveľmi jemná a nevinná. Jednotka intenzívnej starostlivosti je drsné miesto. Musíte vynaložiť všetku energiu na starostlivosť o pacientov, ale súčasne od toho všetkého uchrániť aspoň časť duše aj srdca. A po skončení služby všetko hodiť za hlavu. Lenže Sally si prácu nosí domov.

„Nevyhorím. Sľubujem.“

Len si povzdychne. „Aj tak. Pre istotu zajtra poprosím Lacey, aby vzala druhú časť služby miesto vás. Nedovoliť, aby moja najlepšia sestra odpracovala tri dvojité

zmeny za sebou, keď práve netrpíme nedostatkom personálu.“

„Alan...“

„Už som povedal.“

Zapípa mu pager, ktorý mu trčí z vrecka lekárskeho nohavíc. Vytiahne ho, aby sa pozrel na správu. „Odslúžite rannú zmenu a potom pôjdete domov, k obedu si dáte pohár vína a... neviem. Choďte sa prejsť. Pustite si niečo na Netflixe. To je jedno. Jednoducho si musíte pár hodín vydýchnuť, Nadia. Uvidíme sa vo štvrtok. Teraz už musím bežať.“

Neznášam voľno.

Znervózňuje ma. Strašne sa vtedy nudím. Hlavne, keď Adrian niekam odcestuje.

Už pred dvadsiatkou som drela ako blázon. Hneď po škole som nastúpila do zamestnania na plný úväzok a cez víkendy som chodila do druhej práce, aby som si našetri-la na prvé auto. Potom som popri zamestnaní študovala zdravotnú školu, a keď som sa stala registrovanou zdravotnou sestrou, trávila som v práci najmenej šesťdesiat hodín týždenne, aby som podporila Adriana, ktorý práve začínal s kariérou spisovateľa. A teraz sa z toho stal jednoducho... zvyk. Životný štýl.

Opäť privolám výťah a nastúpim. Cesta dolu do garáže je krátká, ale k autu to mám dosť ďaleko. Je už po polnoci a oči ma pália. Som taká unavená, že na okraji zorného poľa vidím pruhy a chvíľu mám pocit, že čas sa vlečie strašne pomaly a vzápätí sa prudko zrýchli. Zdá sa mi, že kým dôjdem k môjmu Audi A5, hodím tašku na vedľajšie sedadlo a pripútam sa, uplynie najmenej desať minút –

potom žmurknem a už som na polceste domov bez toho, aby som si pamätala, že som sa vôbec pohla. Potom celú večnosť čakám na prázdnej križovatke na zelenú, všetky obchody sú zavreté, ulice sú tmavé a svetlá semafora sa po krátkom daždi odrážajú od asfaltu ako červené a zelené škvrnky.

Rádio nezapnem. Po celodennom zhone si vo vykúrenom interiéri auta užívam ticho, vôňu kože a levandule z vysušenej kytice visiacej na spätnom zrkadle.

Konečne som doma. Po dlhej, strmej príjazdovej ceste vyjdem hore, zastanem a čakám, kým sa otvoria dvere garáže. Bývame v poschodovom dome z červených tehál v koloniálnom štýle. Široké biele francúzske vchodové dvere s bielymi žalúziami rámujú dva biele iónske stĺpy. Pod oknami sú krušpány zastrihnuté do pravidelných obdĺžnikov a pred nimi rôznofarebné trvalky, ktoré lemujú dokonale rovný tehlový chodník vedúci na prednú terasu. Široké garážové dvere z bieleho dreva zdobí čierny tepaný kríž. Imitácie plynových lúčok v každom kúte pozemku, pozdĺž príjazdovej cesty a chodníka mi blikajú na pozdrav.

Možno je to katalógový dom, takmer rovnaký ako ostatné domy na ulici, ale je to náš domov a mám ho rada. Je to prvý a jediný dom, ktorý sme si s Adrianom kúpili, a pokiaľ ide o mňa, aj posledný. Každý deň, keď vyjdem hore po príjazdovej ceste a čakám, kým sa pomaly otvoria garážové dvere, s obdivom naň hľadím.

Vojdem do garáže, vypnem motor a otvorím dvere. Stojím pri svojom malom červenom kabriolette a hľadím na prázdne miesto, kde zvyčajne parkuje Adrian. Vzadu

máme zbierku horských bicyklov, kajakov, paddleboardov, púmp na bicykle, náhradných pneumatík a vesiel. Polica je zaprataná rôznym haraburdím.

Je to už dávno, čo sme s Adrianom niečo z toho použili. Vlastne roky.

Zavriem dvere na aute a započúvam sa to tikotu a praskania chladničky motora. Svetlo v garáži sa automaticky zhasne a ocitnem sa v úplnej tme, čo ma konečne motivuje k tomu, aby som vošla dovnútra. Dom je tichý a tmavý. Rozsvietim v kuchyni a žlté svetlo sfarbí mramorovú pracovnú dosku a antikorové prístroje dohneda.

Zelené číslice na sporáku ukazujú 00.47.

Som hladná, ale príprava jedla si vyžaduje priveľa energie. Nemám dosť síl dokonca ani na to, aby som si rozbaliła proteínovú tyčinku alebo strčila pukance do mikrovlnky. Všetko to je pre mňa priveľmi zložité. Hodím kabelku na ostrovček v strede kuchyne, vylovím z nej telefón, vylečiem si mikinu a položím ju vedľa kabelky – ani nie o šesť hodín sa vraciam späť do práce, takže nemá zmysel odkladať ju. Pomaly sa vlečiem hore schodmi do spálne. Moje ťažké kroky sa rozliehajú po prázdnom dome, a keď sa dotknem kľučky na spálni, vystraší ma záblesk statickej elektriny, jasné modrobielé svetlo v tme. Občas, keď nezaбудnem, nechávam v spálni zapnutý televízor, aby som mala pocit, že ma aspoň niekto víta.

Ráno som sa neobťažovala ustielaním postele. Rozhádzaná je len tá časť, na ktorej som spala. Adrian je už celý týždeň na prieskumnej ceste po východnom pobreží. Hoci ledva stojím na nohách, prinútim sa hneď si neľahnúť. Musím sa osprchovať, zmyť zo seba zvyšky pracovného

dňa. Vyzlečiem si uniformu a hodím ju na lodný kufor pri posteli, aby bola pripravená na ráno. Športovú podprsenku, nohavičky a ponožky hodím do koša na špinavú bielizeň. Pustím sprchu a nechám odtiecť vodu, medzitým si umyjem zuby a prečešem vlasy.

V zrkadle zazriem svoj obraz. Čierne vlasy mám také husté, že keď si ich chcem riadne vyčesať, zvyčajne zlomím kefu. Keď ich mám suché, rozpustené a rozčesané, siahajú mi až po lopatky a na svetle sa lesknú. Adrian vraví, že sa najprv zaľúbil do mojich vlasov a až potom do zvyšku. Nečudujem sa mu – ak som na niečo hrdá, tak sú to moje vlasy. Nikdy sa nedostali do kontaktu s chemikáliami, úzkostlivo si strihám konce a každý večer si ich vykefujem tak, ako to kedysi robila mama. Pleť mám prirodzene hnedú a na slnku ešte viac stmavne. Som štíhla, možno až priveľmi, pretože mi trčia rebrá. Ale svaly na bruchu mám pevné, čo je vzhľadom na to, že nikdy necvičím, potešujúce. Keď je Adrian na cestách, vždy schudnem. Vtedy pracujem dvanásť až osemnásť hodín denne a tak často po sebe, ako mi doktor Wilson dovoľí. Neraz sa buď zabudnem najesť, alebo na to jednoducho nemám čas.

Stojím pred zrkadlom už... vlastne ani netuším, ako dlho. V každom prípade dosť dlho na to, aby sa kúpeľňa naplnila parou.

Vojdem do sprchy. Umyjem si vlasy, vydrhnem telo a nechám na seba tiecť horúcu vodu. Nasávam do seba teplo, ktoré mi uvoľňuje stiahnuté svaly.

Voda postupne chladne a nakoniec sprchu vypnem. Vlasy si vyutieram takmer dosucha, potom si ich pomocou svojej čarovnej paličky, fénu značky Dyson, vysuším

a rozčešem. Moje šialene husté vlasy by boli vlhké ešte celé hodiny po sprchovaní, ale vďaka tejto úžasnej vecičke si môžem vlasy vysušiť a rozčesať tak, aby som mohla ísť do postele s takmer suchou hlavou.

Obliekaním sa nezdržujem, jednoducho padnem nahá do postele a zaleziem pod prikrývku. Budík na nočnom stolíku ukazuje 1.36. Ďalšia zmena sa mi začína o siedmej.

Kým zaspím, musím urobiť ešte jednu dôležitú vec.

Vytočím Adrianovo číslo. Kým sa ozve, telefón zazvoní presne dvakrát. „Ahoj, miláčik.“ Hlas má zastretý, unavený a rozospatý. „Aká bola služba?“

„Dlhá. A ťažká. O niekoho sme prišli.“

„To ma mrzí.“ Smutne si vzdychne. „Ráno ideš opäť do práce, však?“ Nejakým spôsobom sa mu podarilo presvedčiť Lacey, aby mu e-mailom posielala môj týždenný rozpis služieb. Asi jej za to venoval podpísanú knihu, možno až tri.

„Áno. Na siedmu.“

„Mohla si mi zavolať cestou do nemocnice.“

„Musím ti volať večer. Potrebujem počuť tvoj hlas, aby som zaspala.“

„Viem.“

„Čo si dnes robil?“ spýtam sa.

„Prešiel som si miesto, kde sa odohrala bitka pri Yorktowne.“ Píše knihu o americkej vojne za nezávislosť, príbeh o britskom vojakovi, ktorý sa zaľúbi do vdovy po rebelovi... po mužovi, ktorého zabil. Zatiaľ je vraj len v prípravnej fáze.

„Zohnal si nejaký zaujímavý materiál?“

„No... Myslím, že bitka pri Yorktowne sa odohrala neskôr ako v dobe, do ktorej chcem zasadiť hlavnú časť prí-

behu. Preto sa ešte chcem pozrieť do Lexingtonu a Concordu.“

„Kedy sa vrátiš domov?“

„Vo štvrtok, možno v piatok.“

„Chýbaš mi.“

Zhlboka si vzdychne.

„Milujem ťa, Nadia. Neskutočne.“

„Viem,“ povie a usmeje sa sama pre seba.

„To mi nestačí,“ odfrkne. „Potrebujem nejakú sladkosť.“

Načiahnem sa na nočný stolík a otočím k sebe lampu. Telefón si odtiahnem od ucha a zapnem FaceTime. Na displeji sa objaví zrnitá Adrianova tvár, do polovice hrudníka je prikrytý hotelovou dekou a usmieva sa na mňa. Zhodím zo seba prikrývku, sklopím telefón, aby som mu ukázala svoje nahé telo. „Stačí ti takáto sladkosť?“

Zastoná a zasmeje sa. „Dočerta, Nadia.“ Vzdychne. „Si nádherná. Veľmi mi chýbaš.“

„Vráť sa domov a vec je vyriešená.“ Otočím si kameru na tvár. „Keď sa vrátiš skôr, vezmem si deň voľna a strávieme ho celý v posteli.“

„Ak si vezmeš dva dni voľna, vrátim sa už vo štvrtok napoludnie.“

Zasmejem sa. „Chceš so mnou vyjednávať, Adrian Bell?“

„Jasné.“

Opäť sa zasmejem. „Dobre. Ak sa vrátiš vo štvrtok napoludnie, vezmem si voľno na štvrtok aj na piatok.“

„Dohodnuté, miláčik.“ Prstami si prejde po plavých vlasoch a ešte viac si ich rozstrapatí. „Ale varujem ťa. Minimálne do polnoci ťa nepustím z postele. Možno ťa k nej aj pripútam.“

Zavrtím bokmi a uškrniem sa naňho. „Už sa trasiem od strachu.“

Znovu si prečeše vlasy. Všimnem si, že na vnútornej strane predlaktia, pri ohybe lakťa, má náplasť.

„Čo je to?“ spýtam sa.

„Čo?“

„Tá náplasť. Zranil si sa?“

„Ach, to... áno, poškriabal som sa na konári stromu. Nič vážne.“

„Hmmm. Ale dosť vážne na to, aby si potreboval náplasť?“

Náplasti zásadne nepoužíva. Zvyčajne si ranu len vymyje vodou a mydlom a natrie si ju krémom na sceľovanie rán. Ako zdravotnú sestru ma to privádza do šialenstva. Takže tá náplasť je čosi naozaj nezvyčajné.

„No... moja sprievodkyňa na tom trvala. Je to také milé, úprimné stvorenie, že som jej nedokázal odporovať. Hoci o americkej vojne za nezávislosť nemá ani tušenia, aspoň sa snaží.“

„Milé, úprimné stvorenie?“ doberám si ho ironicky.

„Prestaň. Má sotva šesťnásť a toto bola jej prvá práca. Stavím sa, že ju dostala len preto, lebo jej mama pracuje v obchode so suvenírmi alebo čo.“ Zazíva a vzápätí zazívam aj ja.

„Prestaň, nakazil si ma,“ zasmejem sa.

„Zajtra máš zasa dvojité šichtu?“

„Alan trvá na tom, aby som si popoludní vzala voľno. Takže mám len rannú.“

„Múdro. Asi mu pošlem fľašu whisky.“

„Alan nepije. Radšej mu pošli nejaký kvalitný čaj.“